

[Hans Thyge Jacobsen.]

Udvalgsbehandling, at dette politiske Synspunkt kunde have været respekteret — og jeg tror i saa Fald ogsaa have været fremmet — til Gavn ikke mindst for Aldersrentemodtagerne i den kommende Tid, til Gavn naturligvis ogsaa for dette Lands Finanser nu og i Fremtiden.

Men saadan skulde det ikke være. Man har fra det opstaaede Flertals Side ført Sagen igennem meget hurtigt, saa hurtigt, at det sidst udformede Ændringsforslag, som jo blev afgørende, har det ikke været muligt for mig at komme til at drøfte med min Gruppe. Det er jo nok muligt, at ærede Medlemmer heroverfor vil sige, at det er saa min Grupper Fejl, men naar vi først Kl. 7 i Aftes har afsluttet Arbejdet med Indgivelse af Ændringsforslag, Møderne her i Tinget er afsluttet, og Medlemmerne har begivet sig til deres Hjem, saa kan man ikke samle dem igen, det er jo praktisk uigennemførligt, og naar Mødet her i Tinget begynder Kl. 10 til Formiddag — jeg ved ikke, om det kunde have ladet sig gøre, men selv om det kunde have ladet sig gøre, vilde min Grupper Medlemmer da med Rette have kunnet sige: ja, men nu er der jo opstaaet en helt ny Situation, og saa omsiggribende i mange Forhold, som disse Alders- og Invalidereforforslag jo er, kan man da ikke i Huj og Hast i en Morgentime tage Stilling til et Forslag, der først foreligger trykt her til Morgen. Altsaa, jeg beklager mig over, at det opstaaede Flertal gaar hensynsløst til Værks, for vi har ikke haft nogen Mulighed for at faa vore særlige Synspunkter gjort gældende paa en saadan Maade, at vi kan sige, at det er sket paa tilfredsstillende Maade. Det maa jeg have Lov til at sige uden Fornærmelse.

Jeg kan jo meget godt se den polemiske Brod i det ærede Medlem Fru Ragnhild Andersens Udtalelser om, at da vi behandlede det kommunistiske Forslag om et Ængangstillæg — det, der blev forelagt sidste Aar ved denne Tid —, da indtog Udvalgsflertallet den modsatte Holdning, idet man nemlig begravede Sagen. Ja, jeg kan nok se det polemisk heldige deri, men jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at til Flertallet hørte dengang ogsaa det radikale Parti, som det ærede Medlem i Dag kan støtte sig til og har faaet med til at fremme en forceret Udvalgsbehandling for overhovedet at faa dette Lovforslag gennemført. Ja, Tiden forandrer sig, og vi forandrer os med den, siger et gammelt Ordsprog. Saadan er det altsaa ogsaa gaaet med det radikale Parti siden sidste Aar ved denne Tid. Men altsaa, Bebrejdelsen for, at det kommunistiske Forslag

sidste Aar blev begravet, maa det ærede Medlem i hvert Tilfælde ogsaa rette til det radikale Parti, som i Dag er hendes Venner.

Det ærede Medlem Fru Ragnhild Andersen sagde yderligere om vor Politik paa dette Omraade, om vor Fremhæven af en Folkeforsikrings, en Folkepensionserings Nødvendighed, at hun ikke kunde anerkende mine Udtryk i Betænkningen om, at Alderdomsforsørgelsen i Dag er vederlagsfri, og saa remsede det ærede Medlem op alt, hvad ogsaa de Mennesker, der i Dag er Aldersrentemodtagere, naturligvis i Livets Løb har ydet saavel af direkte som af indirekte Skatter. Ja, men det ærede Medlem maa ikke kaste Sand i Øjnene paa Deltagerne i Diskussionen. Det, det her drejer sig om, er jo ikke, hvad dette Lands Borgere, saa længe de er i en producerende Aldersklasse, har Indtjeningsmuligheder og er skattepligtige, hver for sig skal yde i Skat, og hvad deres Penge saa gaar til. Det, det drejer sig om, er, at til Forskel fra alle andre Former for social Forsikring i dette Land, Sygeforsikring, Ulykkesforsikring og Invalidereforsikring, er Alderdomsforsørgelsen ikke bilagt med nogen Præmie, altsaa vederlagsfri. Dette er det saglige, reelle Forhold, og her har det da ikke nogen som helst Relevans, at det ærede Medlem kommer og siger dette ganske selvfølgelig, at Mennesker i Livets Løb efter deres Skyldighed skal bidrage til Samfundshusholdningen.

Altsaa, man kan ikke afvise vort politiske Hovedsynspunkt i denne Sag ved at paastaa, at Aldersrenten i Dag ikke skulde være vederlagsfri. Det er den, og ærede Medlemmer af dette høje Ting, som kan huske det — og det er dog en Del —, vil erindre, hvorledes det i 1933, da Steincke gennemførte Socialreformen, udtrykkeligt blev fastslaaet fra Steinckes og det socialdemokratiske Partis Side, at Aldersrenten fremdeles var og skulde vedblive at være vederlagsfri.

Lad nu være at forplumre Sagerne mere end højst nødvendigt. I det danske Sociallovskompleks er Alderdomsforsørgelsen indtil i Dag vederlagsfri til Forskel fra alle andre Former for social Forsikring. Men alt saadan noget kunde man jo ikke faa Tid til at drøfte i Udvalget, og det er det, jeg beklager. Jeg kræver Respekt for den Opfattelse, at vi har en Politik at føre frem her, og det kan ikke nytte noget, at ærede Medlemmer heroverfor hengiver sig udelukkende til Beklagelse over, at Det konservative Folkeparti ikke vil være dem følgagtig i store nye Millionudgifter. Det er et berettiget Krav, at et Synspunkt som dette